

Un anotimp suav...

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Vivaldi lasă ploaia peste clape
Să cadă ca un bocet sugrumat,
Melancolia asta nu mă-ncape,
E mult prea strâmtă toamna... Ce păcat...

Cu mersu-i arcuit te-ademeneste
Spre strugurii care mustesc în vii,
Iar ziua e un chin care descrește,
Cu must aș vrea să scriem poezii.

Un anotimp suav, cu tine doamnă,
Doresc să-mpart sau numai un minut,
În ochii tăi, ce nostalgii de toamnă,
Și pe rubinul gurii, cât sărut!

- Lasă, poete, ziua să descrească
Și nopțile să toarcă vise lungi,
Vivaldi poate-un cer să-mi dăruiască,
Dar totuși tu, răspunde-mi, când ajungi,

Se depănăm pe gheme firul vieții
Și toamna s-o desfacem în felii,
Îmbrățișați pe pragul dimineții
Să te recit, iar tu să mă rescii

Cu-aceeasi sete de-nceput de lume,
Când buzele flămânde au avut
Pretext să-nmugureasca-n rugăciune...
Și pe rubinul gurii, cât sărut!

Ioan Grigoraș & Liliana Trif